

Dittrich Panka

1hletések

verslistás alkotásaim

DITTRICH PANKA

IHLETÉSEK

versek, prózák
2015-ben írt Verslista játék feladataira

[ePUB]

Szerkesztette: Dittrich Panka

magán kiadás **2016.**

ISBN 978-963-12-4523-3

Tartalomjegyzék

Előszó:.....	6
Reggel.....	8
Délelőtt.....	8
Munkahelyen.....	8
Otthon.....	9
Este.....	9
Rossz idők.....	9
Esőcsepp.....	10
Hajóm.....	10
Sampon reklám.....	10
Verslista.....	11
Faramuci.....	11
Szeretem a telet.....	11
Hóesés.....	12
Unokám.....	12
Verslistás farsang.....	12
Titkok.....	13
Kozmetikán.....	14
Botlás.....	14
Csak úgy.....	16
Benned él.....	17
Vers végén.....	19
Éjszakai varázs.....	21
Hőség.....	22
Szárnysuhogás.....	23
Csaholás.....	24
Csalódás (haikuk).....	26
Lépések.....	28
Ne sírj zenebohóc.....	29
Őszi szemek.....	30
Rózsád.....	31
Kék szirmaink.....	33
Téli táj (haiku-csokor).....	34
Kódarab.....	35
Partra vetett.....	36
Keresem.....	38

.....	40
Körbefon.....	40
Húzd csak, húzd csak.....	42
Falak.....	43
Csalfa csók.....	44
Csillagok szekerén.....	45
Enyészet.....	46
Fénycsóva.....	47
Két partról.....	48
Tavaszi szél.....	49
Vágy.....	50
V/ágyban/.....	50
Virág helyett.....	51
Meghitt percek.....	52
Délelőtti ihlet.....	54
Ballagás anno.....	56
Ajándék.....	58
Azon az éjjelen.....	61
A beteg.....	62
Ablakom előtt.....	63
Zöld levelecske.....	65
Az én vérem.....	67
Kapu.....	69
/Internet megjelenés/.....	71

Előszó:

2012-ben csatlakoztam a Barátok Verslista kortárs irodalmi csoporthoz. 2015-ben főképp az itt zajló játék feladatokra születtek meg alkotásaim. Úgy gondoltam csokorba szedem és így egyben publikálom. Köszönettel tartozom a Verslista vezetőjének, Baranyai Attilának, (Anisse) hogy lehetőséget adott arra, hogy az alkotás ilyen formáját is megtapasztalhassam, különböző játék feladatok által, mely írásra készítetett és ihletet adott. Köszönetem azért is, hogy bemutatkozhattam, és az alkotótársaimat nem csak írásaik által ismerhettem meg, hanem személyesen is találkozhattam velük verslistás irodalmi összejöveteleken.

(Panka)

Festmények: Dezső Ilona Anna

Fényképek: Vehofsics Erzsébet

Négy soros versek:

megadott téma
négy azonos betűvel kezdődő szóval
megadott rímképletre

vers alatt:
(téma, 4 kezdőbetű, rímképlet)

Reggel

Kinézek az ablakomon
megint madár dalol a fán.
Versem gyorsan *megalkotom*
most leírom *mily* szép a táj.

/ablak, 4 M, abab/

Délelőtt

Mit látok az ablakomon?
Egy *méretes* légy ott *mászik*.
Most máris kapjak az alkalmon:
Csapjak, vagy éljen sokáig?

/ablak, 4 M, abab/

Munkahelyen

Most mosolygok az ablakban.
Múltban halt el *megint* az éj.
Mától távol szakadatlan:
Miért s kiért fénylik az ég?

/ablak, 4 M, abab/

Otthon

*Mállik a fény ablakomon,
a függöny ránca megremeg,
sosem áll meg és monoton
lágyszél szelíd szellő menetel.*

/ablak, 4 M, abab/

Este

*Mikor a Hold éjnek éjén
már dereng az ég karzaton,
mámor-álom arany fényén
rajt mereng lélek-ablakom.*

/ablak, 4 M, abab/

Rossz idők

Hideg padon egy *otthontalan* van és szundikál,
Veri eső, és az utca népe is *ordibál*:
Menj innen *otromba* bűdös ganéj, ez nem szálló!
Pedig csendben van, netán csak az *orra* trombitál.

/eső, 4 O, aaba/

Esőcsepp

Csepereg az eső *oktánszámra*.
Fákon már sok levél *okkersárga*.
Jószívű ez az ősz, *ocsúdok* fel,
esőcsepp petél az *orrcimpámra*.

/eső, 4 O, aaba/

Hajóm

Panka vagyok, magam hajósa,
padlón vitorlám, álmok árboca.
Zajos éltem *pajkos* tengere
paca pozitúra partra vetve.

/hajó, 4 P, aabb/

Sampon reklám

Zsűrizzd le ezt a csábítást!
Kopasz fejre, *zsíros* hajra!
Zsurnaliszta ez a balzsam!
Ez a *zsargon* nem ámitás!

/haj, 4 Zs, abba/

Verslista

Lámpalázam van és *félek*
felolvasni saját versem.
Fényes vakuk rám pixelnek,
fehér arcom, de még élek.

/láz, 4 F, abba/

Faramuci

Lázasan körmölöm *fűzetbe* versem,
fülemüle dalol minden sor végén,
ez *faramuci* érzés, nem hagy békén,
újra *fülembe* dűnnyög, üzzem, verjem?

/láz, 4 F, abba/

Szeretem a telet

Fényes *szóttas* ez, a tiszta hófehér,
huzatos *szélben* lelt meleg áldomás,
szertelen ölel, pillanatra enyém,
ahogy *száz* hópihe kabátomon hál.

/hó esés, 4 SZ abab/

Hóesés

Ezer hópihe táncol a *SZélben*,
benne vidám gyerekek kacaja *SZáll*.
Írnám, *SZavakat* keresek éppen
milyen *SZép* a világ, a havas táj.

/hóesés, 4 SZ abab/

Unokám

Szívemben csak szelíd a *civódás*,
hogy helyette rakjam el *cókmókját*.
Aranyos *cinkos* mosoly az arcán,
aztán átölel ad egy *cuppantást*.

/szeretet, 4 C, aaaa/

Verslistás farsang

A verslistán áll a *bál*, sok jó, derű társra vár.
Bemutatom *barátok*, hogy rángatom a pongyolám,
én volnék a *boszorkány*, a seprűm is tapsra jár,
oszt' *bemajszoljuk* a tortát, ha én nyerem tombolán.

/farsang, 4 B, abab/

Titkok

Én

*Lézengek, titkaim súlya
lehúz, leránt a pokolba
lelkemnek vétlen kolonca,
új napjaim köti gúzsba.*

Te

*Te azt sohasem láthattad,
mert lehet észre sem vetted,
ahogy lappangó rímekben
létezem, és leírhattam.*

Ott

*Csillagok lógnak az égen,
forró nap lesütött szemén.
Álmaimban féltett remény,
leselkedik lámpafényen.*

Majd

*Titok lépdél lenge szélben,
látatlan selymesen közel,
lányomában az esővel
találkozik kezdet végét.*

/titok, 4 L, abba/

Kozmetikán

Levettem a kabátom, oly messze a fogas,
a *sarokban* jól tele, van egy üres bogas!
Suhintok sebes hévvel, földre ér, de hogyan?
Lenn a kezem, hol a lábam? Nevettek *sokan*.

/botlás, 4 S, aaaa/

Botlás

Sebesen siettem feléd
sajog a szívem helyén:
hiába szerettem beléd
sajnos most iszom levét.

/botlik, 4 S, aaaa/

Asszociációk:

(idézetre)

Csak úgy

"Napokra elfeledtelek, döböntem rá egy este"
A te szívedben kerestem én magamat szeretve.
Mért veszttem felejtésbe, mért nincs válasz több kérdésre,
mért hagytuk ködbe szállni... bennem esendő vétségek...

Én akkor sem kérek, nem baj ha nincs, ha nincs kegyelem,
hisz nem félek: telem a nyárban hányszor gyökeret vert,
dobban a szívem bármily nagy teher, úgy tapasztalom
az élet szűrős szántásához röggként kapaszkodom.

Jöhet az, mi nem kell, bízván sors tiszta igazában
esetlenül anyátlan ölén, sem éltem hiába...
Ha megint kiábrándulok, van kiút mert akarom:
gyermeki szívem bármikor nyitva hagyom szabadon.

(asszociáció, 2014.)

Benned él

Az élet ad, ugyanakkor elvesz,
tavasszal rügyeket,
ősszel levelet vet,
de ne hidd, hogy mindent visz
mert amit ad, az örök,
még ha el is köszön,
a természet gyökerében,
vérben, és génben,
a láthatlan ős-gyök,
mind-mind visszajön.
Ha nem nevelt anyád,
adj akkor is hálát,
nélküle nem tudnád,
milyen ez a világ,
mely folyton ad,
hajnalt ébredésessel,
fényeket, színeket,
bár sokszor vihar mossa,
csépele a lelket.
Érzed szád ízében
ott a tej, cukor, és kenyér,
édes vagy keserű,
egy csók sem egyszerű,
bőrödön napsugár,
szellő szerelemmel,
harcos a szenvedély,
a füledben lágy zenék,
húrokon pendülő madár csiripelés,
bár karvaly is kiállt
és fáj a bűn, szenvedés,
van teremtő utad,
a szívedben szeretés,
szárnyatlan lebegés.

Kutatva meglátod,
a viharban napsütést,
kezeiddel öleld,
mi láthatlan, és oly kevés,
ne hidd, hogy mindez
csak csalfa remény,
és holmi képzelgés.
Vannak szomorúbb napok,
mint az őszi levélhullás,
mondj imát, másokért
mondj imát, magadért,
Benned él
benned él a világ,
és te ugyanúgy benne,
mondj imát, az Isten ért.
Az élet ad, ugyanakkor elvesz,
tavasszal rügyeket,
ősszel levelet vet,
de ne hidd, hogy mindent visz
mert amit ad, az örök,
még ha el is köszön,
a természet gyökerében,
vérben, és génben,
a láthatlan ős-gyök,
mind-mind visszajön.

/asszociáció/

Vers végén

Dúdoljad bátran, a csend is dalol.
Álmaidat tárd fel felhős napon,
veszett szerelmek vér-sötét ízét,
szív-zugodban zúgó örvény rímét.

Körmöld le a belső tombolásod,
szüntelennek múltó dobbanásod,
hogy tömény a múlt, és szűk a jelen.
fehér lapra írnád, néma jeled.

Reményed égisz, nem könnyörtelen.
Csak rád borul néha a gyötrelem,
Legyen kétes a bűn, vagy vétkezés.
Lepkeszárny éltet ad a szenvedély.

Csüngő csillag nő orom tetején.
Kinyílt vadvirág lomha életén.
Tán gyenge a szár, gyökere erős:
a szirma úgy is mégis földre dől.

"Talán a hang, talán a szó, talán
a vers üt át a félelem falán." !?

/asszociáció/

Havi játék témára:

Éjszakai varázs

(haiku csokor)

leszáll az este
magányokba bújt társak
átölelkeznek

álmok tengerén
csillagfények nyújtóznak
szembogarakban

gyúlnak remények
kúsznak a sötét égről
földi áldomás

ott fenn telihold
lenn egy farkas ugatja
lopja a csendet

éj palástjával
a szürke ég tükrére
fényt fest a holnap

/téma: éjszaka/

Hőség

Forró az éjszaka, ablakom kitérve.
Hajnali háromkor álmodnék, hiába...
Madarak harsognak, számomra mihaszna.
Fásultam ébredek ilyen hangzavarra.

Még aludnom kéne, messze még a hajnal.
Becsukom ablakom, madarat ne halljak.
Mosakodnom kéne, ha már felébredtem.
Párnámon is lucskos esti szendergésem.

Tikkasztó reggelen arcomat megmosom,
aztán a testem is hűvösre tusolom.
Morgok e napra, és morgok még magamra.
Mehetek dolgozni álmatlan izzadva.

/téma: hőség/

Szárnyzuhogás

Vétlen születtem, talán angyali szárnyal
próbáltam szállni, mit szeretnék elérjem.
Hittem a felnőttek óvó igazának.
Mit szabad és mit nem, az éltet nem kértem.

Üres fészekbe hált anyám ölelése,
idegenek vigyáztak, nem volt kisszobám.
Apám dorgálása, utamon dörgése:
"a piros nem zöld lámpa" menni így szokás.

Homályba tévedtem korán törték szárnyam,
szabad vágyaimban oktalan kérdések.
Rossz ember ne legyek, ám mégis vidáman.
Vérző szívem hegén fornak az érzések.

Lehulltam a földre, talpam alatt avar.
Szárnyatlan sem félek, ha végleg betakar.

/téma: szárnyak/

Csaholás

Nem ettem telet
de ne legyek szalonna
ha hetet kölykedzem
a mennybe a holdon
ha osztozom két combon...

jött dére gondolat
ugatok bánatra
harmincadjára guba.

Sánta legyek,
ha hazudni merek
hogy a csont beforr
csóvált farkakon
alkuszva egy csonton.
nem kötöm karóhoz
de a pénz hallgatag...

Fene egy vacsora
harapás szörivel...
nincs késő bánat
álmodni agarakkal
kutyául érzem magam
nem lelem a holdat.

/téma: kutya/

Gondolatok festményre,
fényképre:

Csalódás (haikuk)

Bohóc szerepben
a szerelem porondján
csalva a mosolyt.

Kezedben virág,
váratlan szirmot ereszt
aztán padlót fog.

Rózsa tövisei
szúrnak, kifacsart vágynak
nyelősövein.

Lépések

Nem lettem táncos, sem balerina,
van amire vágyom, bár nem érem el soha.
Lábujj hegyen lépve, csendre vigyázom:
ne recsejen a parkett, amerre én járok.

Ne sírj zenebohóc

Most nem zenélsz,
csendben ülsz, keseregsz.
Néma a hangszered,
hisz érzed, bánatról nem zenghet.
Mi lehet szomorúságod titka,
az ég porondja sem tiszta.
Tán biztos azt gyászolod
mi egykor szép volt,
de sosem térhet vissza.
Ha sírnod kell, sírj bátran,
de aztán ismét zenélj,
kergetve bánatot,
hiszen te jól tudod,
hogy mitől enyhül a fájdalom.
Csak rajta, fújd a trombitád,
hadd tudja a világ,
szíved ritmusán sosem ejtesz hibát.
Hálás könnyecsepre lelsz,
a nevetésben gyógyírt,
mert nem csak egy szerep,
hogyan lehet látatlan sírni,
és mégis mosolyt fakasztani.

Őszi szemek

Finom gyöngyökbe zárva a nyár édes heve
az ősz szerelmi játékának csüngő leve
csorog a nyálam, ahogy duzzad a szőlőfürt.

Ragadós méz szemek, úgy hívnak csalogatnak
a vénülő nap bókja mily mámorra fakaszt,
szorgos méhek zsongnak valahol a távolban.

Ezek a szőlőszemek földre nem hullhatnak
aszalódni ráér az, mi nem fér puttonyba.
Lobbant fel egy gondolat ajkamra vágy-nedűt.

Szőlőt, ne csípjen dér, csókolja kacér szellő!
Indián nyár jön, a zápor is gyenge eső,
cukorfokot növel a nappal málló idő!

Majd aztán préseljük azt is, hogy szusszanjon must,
mindenre áldás, bánatra vigasz, az jó juss
ha isszuk a bort, vagy pezsgőt, és bút lenyelve.

Rózsád

Vérvörös rózsádat, vázába tettem.
Ameddig lehetett öntöztem hittel:
szívemből áradó ártatlan könnyel.

Ahogy a bimbók lassan kivirultak,
vele a tüskék szint úgy szaporodtak
vérpiros szirmán szállt rebbenő remény.

Én elfogadtam, bíztam a bájt bűnre,
víg mámor illatában elrejtőzve.
Vak szenvedély szívem törte össze.

Mit adhattam? Ha az élet túl kevés.
Nem maradt más múlt örömök slágerén:
némán dúdolt vágy, titkon szerelemmel.

Kék szirmaink

Virágszirmok kéken, levelek, emlékek,
szürkeségből ébred, szépül már a lélek,
mint várakozó eső, szinte észrevétlen,
kis napsugarat is lel, nyárból bérelt része,
díszelegve pihen napnak zizzenése,
föld illatát érzem, úgy húz, hív a léte.

Harmatos fű nyomán is egymásra talál
az ábrándos vágyban él a színes talány,
gyenge lázban, csendben, valóságnak vélem,
kéknek árnyán lelve álmokat az élet.
Vég nélküli napok mosódnak a szélben,
világ hátán, levelek közt, fenn az égen.

Téli táj (haiku-csokor)

kopasz ágakon
hópihe-csók zúzmarán
téli szenvedély

csillámlik a dér
tisza fény tükör-jegén
hallgatnak a fák

magányos a táj
távol csilingel a szél
befagyott folyón

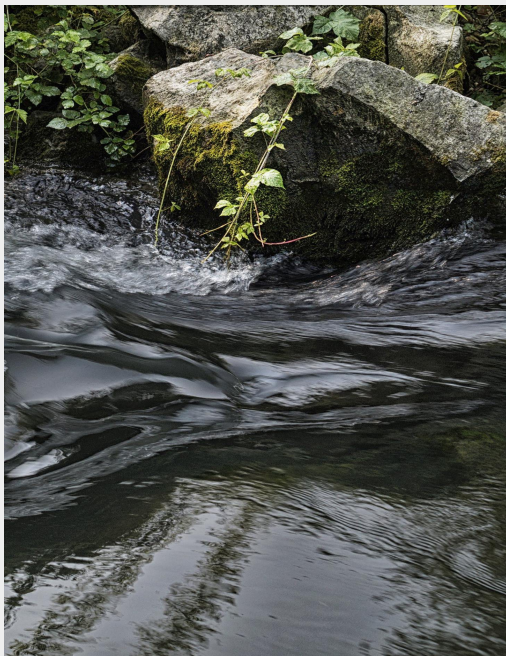
jégagyban csónak
szilárdra ítélt lánca
enyhülésre vár

párás hajnalon
megpihennek a fények
hótakaróján

szendereg a táj
hólepel őrzi álmát
levél avarnak

sebes iramban
szóttlanul mardos a szél
céltalan útján

kegyetlen hideg
angyali csillagokkal
fehér karácsony

Kódarab

Játszik a napsugár a víz és a szél.
Gyöngyhabokban fürdő, tündöklő a fény
reppenő, csillámló apró csillogás.
/Mélyen csend, árnyék- lázadozás./

Hullámokban hál, pereg sok villanás,
sebes ár, merül álmán a valóság.
Lesz egy kódarab, a titka végtelen,
benne él az idő, mit még rejt elem.

Partra vetett

Szélárnyék dereng sebzett vitorlákon.
Elmerengek a végtelen tengerén,
csukott szemmel ott a vélt horizonton
ahol összeér a tengerrel az ég.

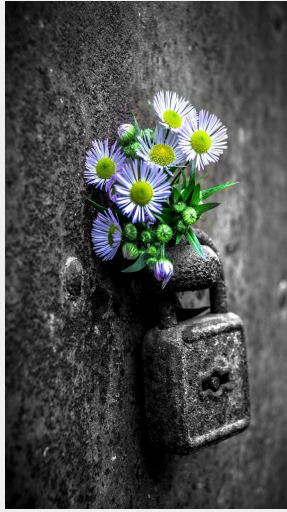
Csupán csak álom, nem más - semmi egyéb-,
ha sűrűn fedi felhő a nap fényét,
míg sorsára bízva önnön melegét,
parti nagy kövekben titokban a tény.

Messze a távol öleli a közel-t,
mélyen benne külön- külön, elveszve
haladunk tovább, és partok özöne,
kétes irányban zaboláznak érvek.

Ahogy mást susog fenn az égen a szél,
elfojtva reggeli ébredés szavát,
sodorva sóhajunk érzését akként,
elénk tárva napunk hangos moraja.

A furcsa hangzavarok, - felkavarnak-.
Mi hagyjuk, hazug békében megbújunk,
mint tengert tékozló hullámok dala,
hiánynak heves szívverés az ára.

Hol lehet a közös Kánaán sziget,
vitorlánk csapzott, a hajónk süllyedő.
Míg mindenhova keserves ár vezet,
viharos parton az élet kemény kő.

Keresem

Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.

Fullad a némaság
halható a szava,
messzi tékozol illata.

Egyszer lezárul az élet.
Kapuja lakatján
szabadon rabja lesz a lélek.
/ki-be jár a véték/

Halál csendje sípol
onnan a sír alól,
könnyes dalt
darabokra dúdol...

Ott állok, meghajlok,
lehajlok időtlen nyomába.
Az emlékezés
sejtelmes mivoltában
bárgyún markolom a nincs-et,
azon a kilincsen.

A túlvilág előttem
az élet mögöttem
és keresem az Istent.

Virágok hervadnak,
száraz szirmokat sodor a szél.
A vihar eláll.

Körbefon

Csapdákba estem, vakon, de szabadon,
fagyos eső ver utolsó percemen.
Görcsös ágakon, hol mindent körbefon
illanó hajnal, velem lesz nincstelen.

Ég kékje csiklandoz, a fény úgy vacog,
hullámzó fűszálak zöldjébe fészkel.
Felém tartanak féltékeny sóhajok.
Felettem felhő, vállamra letérdel.

Ringat, hallgatag. Az idő hús emlék.
Belém néz, nevet szempillája mögött,
ahol szívem lüktet, eltemet helyén.

Nem félek, hogyha kínok közt vergődöm.
Lepjen be pókháló, pihenni mennék...
Annyit mondanék: szeress még, köszönöm.

SZÓ-SZÖVŐ:

8 megadott szó felhasználásával,
ragozás megengedett

(dőlt betűkkel a felhasznált szavak)

Húzd csak, húzd csak

Kínnal robotolsz *alázatosan*.
Ölelnek fukarok rém cinkosan,
igaz szavuk *beteljesületlen*,
de fogadd el ami jut, megfeszülten.

Ha alkalom nincs, pír *homlokodon*,
kezeddél remegő *ujjal* dobolsz.
Előtted vonszolod nehéz múltad,
mint tele *lisztes* zsák, de húzd csak, húzd csak.

(szó-szövő)

Falak

A falak állnak, a vakolat pereg,
mázolt rá grafitit a romlott jelen.
Azon elmélkedem, mindent megértsek.
Mondatok dühösen, senkit ne sértsek...

Egykor itt szorgos emberek dolgoztak,
ám dolgos vágyaik szertefoszlottan.
Máshol kopogtatnak munkát remélve,
nehéz időkben is jusson kenyérre.

Bezárt rég a gyár, csak törmelék maradt.
Aljában őszi lomb őrzi a nyarat.
Biztos életből úgy válik rémálom,
mi másnak vagyon: üzlet piti áron.

Ám ledőlnek a falak is egy napon,
magával rántva betörten ablakot.
Nem mutatott az sem látható teret,
kutasson magában az emlékezet.

(szó-szövő)

Csalfa csók

Még mindig úgy érzem, nagyon szeretlek,
akkor is ha így *beteljesületlen*.
Cinkos mosoly ül az arcodon kedves,
én szántó- vető lelkembe terelem.

Mert nem lehet bűnre bünt, magyaráztad,
csak csendben, és titokban, ezt suttoztad.
Várva várt elcsattant csók lett az ára,
édes ábránd pecséted nekem drága.

Ujjaddal lakatot tettél a számra,
nem kell a *homlokodon* több barázda.
Hited, hogy szíved szívet nem *alázhat*.
Igaz, elfogadtam, de így is várlak.

Mint *lisztből* a kenyér, éled a remény.
Ha *előttem* állnál, mondanám, ne félj.
Szemedben a fény *megölel*, megigéz.
Feledni, nem lehet, örökre kísért.

Most már úgy érzem, hiába szeretlek.
Nem baj, maradjon *beteljesületlen*.
Cinkos mosoly ül az arcodon kedves,
most már temetem, szántva- vetve lelkem.

/szó-szövő/

Csillagok szekerén

Éji csillagok rám ragyognak,
keresem a felhők tükrén
figyelem göncöl-szekerét.

Rejtőzöm bele a holnapba,
múlttal, jelennel, a tegnagra.
Lesem halkan a telt holdat,
ezustösfehér kis fátyolka.

Távrolról *szénaillat* lebeg...
Nem várt vendég a *szeptember*.
Újból fák levelét ecseteli,
szeles szárnya mázol színez.
Ha földre hull, vajon minek?

Csirájában csepereg a világ.
/ Szerelem, boldogság, szenvedély./
A tél is közelít, hosszabb az éj
mi egykor múlik, máshogy *visszatér*.
Elfáradtam, mint az útszéli virág.

Éji csillagok ha ragyognak,
keresem a felhők tükrén
így utazom göncöl-szekerén.

(szó-szövő)

Enyészet

Még tele a *kertem* levél-*tetemmel*,
aprót *mozdul* a csend házam tetején,
kéményemből füst száll, szítál a köd,
aztán *elolvad*, ahogy köszönt az éj.

Hívatlan gondolat, benne szenvedély,
képzeletben *kiáltom* szerteszt,
engem *álmokban* vigyáz titkon az ég,
csend angyali hangján suhan a szél.

Éveim számolva, sosem henyéltem.
Ócska percek lógnak időm szekerén.
Különös természet az enyészet,
tapasztalásokban csonka gyertyavég.

Örök változás megalkuvásaként,
állandó lüktető szív leheletén,
szerencse, ha ártatlan nem folyik vér.
/Szeretetből árad az érintkezés/

Tán az lehet bolond, ki máshogyan lát,
ki fél, és nem hiszi, hogy szép a világ,
benne az ember szikra, cseppnyi nyaláb:
porban és hamuban elillant csatán.

/szó-szövő/

Fénycsóva

A természet olyan kalandos zenész:
lepke- táncokkal virágos szenvedély,
akár a *szerelem* soha sem szűnhet
télből a tavasz mindig felcsendülhet.

Örülten vágyom vissza ifjúságom
a *bolondos* kislányos naivságom.
Hittem egy kék szemű fiú bókjának,
mint *nyárfán repdeső* madár dalában.

Érezzem ízét, úgy a csalfa csókot,
ne tudjam azt, az idő hátra *forog*.
Fáj a *túlvilági* angyali jóslat;
vihar az élet, csalóka fénycsóva.

/szó-szövő/

Két partról

Fonj körém *hálót tiszai* hajós,
halljam szerelmesen *harmonikád*.
Hozz vele csókot, szép romantikát.
Hisz *egymagam* lenni szomorúság.

Rólad *üzennek* fényes csillagok.
Álmodjuk ketten nap nap után:
táncolunk víztükreán *Hold* udvarán.
Szívemet adom és vár a *tanyám*.

...

Egymagam vagyok az üres *tanyán*.
Esténként felsír a *harmonikád*.
Hálót vet rá az a kínos magány,
ha *hold* sugarán is sötét szobám.

Álmodom azt a *tiszai* partot,
üzennek tőled a túloldalán.
Visz-hangként szólal, szívedtől hangos
szerelmet innál, még szomjazom rád.

/szó-szövő/

Tavaszi szél

A sors *báránybőréből*, én hálát zengek néked,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje
üde fényre lelve, ahogy *hunyorító* rügy ébred,
bolondos áprilisban lásd, szirmon észrevétlen.

Szellővé szelídül a szél, ha nem látlak *búsnak*,
kilesni zugokat, ahol százsorszépek nyílnak
csoda csorgásában, akár füttyülhet a szél is,
tán *fűlig* érhet szája, ha esőt szakít mégis.

A tavasz vizet áraszt, úgy *burkolja* magába,
hisz meleg lehetet óhajt téltől fagyott tájra,
kivetkőzve és ringva, mint felhők azúr kékje,
üde fényre letem, ahogy *hunyorító* rügy ébred.

/szó-szövő/

<https://www.youtube.com/watch?v=kobw9F1lb5w>

Vágy

*testem válladhoz simul
aprót piheg a szívdobbanás
éjtündérek szárnya simogatás
parányi csillag virul
zsenge éjjel, - zuhanás -
húzzák feléd méz- édes álom
harmat lehelet homlokomon
holdvilág van sűg a vágy*

/szó-szövő/

V/ágyban/

*Csupasz testem a válladhoz ér,
parányi rezgésed az enyém.
Aprót mozdulsz, ölelj, hagyom,
ahogy fűszálat szellő rabol.*

*Éjtündérként, ha úgy kívánom,
kispihe szárnyad szempillámon.
Mint holdvilág az ablakomon,
szívem szíveddel betakarom.*

*Húzzák melléd csintalan álom,
forrjon a vérem zsenge vágyon.
Hol harmat csók a lélegzésed
halkan suttogom: kérlek, ébredj.*

/szó-szövő/

Virág helyett

Próbálok mást keresni
ha *búsan* ébredek fel,
nem viaskodni megint
a fránya *kikelettel*.

Évek múlnak szertelen,
a nyár csúszik a téllel.
Bósz ősz küzd a színekkel,
avarba beletérdel...

Lázból szelíd vágyaim,
mint zúgó esőcseppek
rebben, ontja szárnyait
zuhanva, tehetetlen.

Napsugár randevúzik
a loboncos *szellővel*,
simogatva kergetőzik
és *halk* neszt lel esővel.

Ha lenne saját *kertem*
nem csak én élvezném,
oly virág is lehetne
mit soha le nem szednék.

Ha eljön a halálom,
hát azon túl is nyílna.
Most nincs kert, se virágom.
Helyette vers lett írva.

/szó-szövő/

Meghitt percek

Örök gyönyörű igézet:
Jézus született szenteste.
Decemberben az emberek
hisznek benne, *jobbá* lesznek.

Fényes gyertya díszeivel
csak *szeretnek szíveikkel*.

Cinkos *élet*, jön január:
kidobva a karácsonyfák.
Sepert túske félúton jár,
meghitt percek sorsa kószál.

/szó-szövő/

PRÓZÁK:

Délelőtti ihlet

Épp azon gondolkodtam mosogatás közben, vajon mit írjak az e havi témára. Ihlet ide, ihlet oda a „délelőtt”, mint téma nem igen volt fogamra való, hiába tartózkodtam épp a konyhában. Egyben biztos voltam, olyanról nem írhat egy magam fajta amatőr, ami a „csapból is folyik”. Aztán nem is gondoltam, hogy bizony a téma nem csak az utcán hever, hanem jóval közelebb.

Mosogattam. Közben eszembe jutott az írásnál fontosabb dolog is. A munkahelyemre be kell vinnem egy fontos iratot még ma délután, amikor megyek dolgozni. Nosza, ott hagytam csapot-papot, rohantam ki a konyhából, hogy az iratot előkerítsem. Elhatározásom gyorsaságát nem más fokozta, minthogy közelebb állok az elmúláshoz, ami nem csak a látásomban, hanem az emlékezésben is okoz némi problémát. Hiába minden agytorna, azért csak-csak elfelejtek néha ezt-azt. Legalább ezzel ne járjak így. Már pedig, ha ez a dolog is elszáll a fejemről, akkor bizony hiába minden, érvényt adhatnék annak, hogy szenilissé váltam. Ezt kiküszöbölve már csak az volt a költői kérdés, hogy hova a fenébe raktam? Miért is ne, elfelejtettem. Kerestem egyik fiókban, majd a másikban, egyik dobozból a következőben. A fenének ennyi írat! Mérgelődtem hangosan, amit a szomszédom, bár nagyot halló, mégis mindent hall, ezt azért nem hallhatja, mert most biztosan a konyhában szóló rádiómra acsarkodhat, hogy a megengedhető decibelek még a rossz fülét is felzaklatják, tán az eshet rosszul neki, hogy fájós lábaival már táncra perdülni sem nagyon tudna. Ám, ez az ő baja. Az enyém pedig az, hogy negyed órába tellett míg az a fránya írat előkerült. Úgy örültem, hogy a boldogság hormonjaim az arcomra ültek mosolyt ragyogva. Ekkor jött a hideg zuhany. Nem csak elvileg, hanem gyakorlatban is. Vagy írjam úgy, hogy derűre ború. Ám, nem a szomszéd asszony fenyegetett meg csendháborításomért, ez még annál félelmetesebb látványban mutatkozott. Jól látok? Ez meg mi? Mitől csillog az előszoba padlóm? Avagy, mért látom lenn a plafont? Jól látok? Sajnos a látásom nem hagyott cserben. Mese nincs, víz állt az előtérben. Olyan küszöbig érő. Jaj, félre beszélek, nem csak állt, duzzadt, mint a dagály. Hirtelen azt sem tudtam mihez kezdjek. Lerúgtam a papucsom és úgy zoknistól futottam ki. Felfelé tekintettem, vajon honnan jön az áradat. Aztán észrevettem, hogy a mosogatóból ömlik. A csap folyik. Olyan gyorsan zártam el azt, hogy még egy

operatőr sem tudta volna rögzíteni ezt a jelenetet. Vettem egy nagy szusszanást és a cselekvés mezsgyéjére léptem, (és a vízbe) irány a fürdőszoba. Lavór, jó nedvszívó régi törölköző, és kezdődött a vizes tréning, ami egy heti edzéssel is felért. Egy: padlóra a rongy. Kettő: lavór fölé tartani. Három: csavarás. Négy: kiönteni. Ugyanezt ismételve, míg a lavór megtelik. Bár a negyedik fordulónál már nem teljesen tele, csak háromnegyedig, hogy bírjam cuflával. Egyik menet a konyhából, másik pedig az előszobából. Nem, nem menet volt ám az! Játék határok nélkül! Ott egye, ha nem mind víz landolt a lavórban! Iparkodnom kellett, ha azt nem akarom, hogy az alattam lévő is megemlegesse ezt a délelőttöt, és még ami ezzel jár. Gyors munkámnak köszönhetően végeztem. Utómunkálatok persze még adódtak, hiszen a beépített szekrény aljából még szivárgott a víz. Így jártam. Szerencsémre a szobámba nem bugyogott be, áldottam a küszöb magasságát. Ezt a mázlit!

Leültem kifűjni a gőzt magamból. Naná, hogy munkába menet ötször is a táskámba néztem, hogy elraktam-e az iratot! Mi ebből a tanuláság? A csapat el kell zárni, ha ott hagyom a mosogatást. Bár egy mosogatógépet sem ártana venni, azt most még nem is számolom, hány köbméterrel emelkedik majd a vízdíjam. De sebaj. Végül is nyertem egy rövid prózát, amivel bebizonyíthatom, a téma az előszobámban hevert ezen a bizonyos délelőttön.

(téma: délelőtt)

Ballagás anno

Rég volt, talán már másképpen emlékszem, de az érzés még itt dobog szívemben.

Az osztályban azon ment a csetepaté, hogy milyen kosztümben ballagjunk. Nem, én ehhez a vitához nem kívántam hozzászólni. Azaz nekem tök mindegy, csak kosztüm legyen. Az olyan ünnepélyes, felnőtt, és ami a legfontosabb, kajla viselkedésemet kicsit komolyabbra avanszál-ja. Mert mindig is nevetlen voltam. Vagy fogalmazhatnék úgy is, mért legyek mindig mindenkor komoly. Az volt a fontos, hogy nevéssen az osztály, ha megszólalom. Most viszont némán bambultam magam elé. Szín? Tök mindegy. Meddig érjen a szoknya? Tök mindegy. Fazon? Rövid, vagy hosszú? Tök mindegy. Csak kosztüm legyen! Mert még olyanban sosem voltam. Az volt fontos, hogy aki mégis csak ott lesz az láthassa, miből lesz a cserebogár! Azaz a kislány felnőtt, komoly nővé cseperedett. Bár, senkit sem hívtam. Testvéreim, és az apám, őket igen. Barátok? Itt elakadtam. A barátok itt voltak, itt az iskolában, a többiek messze, minek is költsenek miattam buszra és vonatra. Tényleg, nem is értem, miért nem hívtam őket? Pedig ha valakik, akkor ők, ők lettek volna rám a legbüszkébbek. Mert ők barátok, és azóta sem követelöznek, hogy miért nem hívtam őket. Igen, ők még mindig a barátaim. Még kosztümtelenemben is. Végül a kosztüm már akkor elmaradt. A heves vita rég másról folyt, szintén nélkülem. Szavazással döntötték el, hogy a megszokott ünnepi viseletet a mi osztályunk túlnyomó többsége nem akarja. Így az nevetett akinek, mint egy isteni szikra, kipattant az agyából... rossz visszaemlékezni arra a pillanatra, és ahogyan előadta... Pöttyös szoknya. Fehér alapon kék pöttyökkel. Kicsi vagy nagy pötty? Nem is akartam elképzelni. De ott lebegett a szemem előtt, csak magamat nem láttam benne. Ordítani tudtam volna! Segítsetek! Helyette csak ültem és firkáltam a padra, csak ezt ne halljam. Aztán jött a következő eszement ötlet. Kalap! Fehér. Zsiráldi. Kék szalaggal. Ki látott még ilyet? Aztán a napi aggodalom, no nem az én részemről. Csupán csak akkor üzletekben nem lehetett ilyesfajta fejre valót vásárolni. Sebaj, rendelünk! Az utolsó előtti percekben megérkezett. Hú de jó! Ám, de a méretek. Ezt a mázlit! Jó mindenkinek. Naná, ha fejkör méretet is vettünk, mint a csecsemőknek mikor világra jönnek. Így történt, hogy kosztüm még évekig nem került rám. Nem volt

alkalom. A fontos, hogy ballaghattam, mit számít miben. Érett lehettem. Azaz a küszöbén voltam gyümölcsözni vágyó életemnek. Ballaghattam. Emlékszem a koleszból indultam, több társammal. Kegyetlenül fújt a szél. Májusban. Érdekes, még sem az én fejemről hordta le a kalapot, ami egyenesen egy kocsi alá repítette, olyan sebesen, hogy nem láttuk hova. Mi van? Volt szél és kacagás! Aztán a kérdés. Ünneplőben, ugyan ki fog a koszos autókerekék közé nyúlni azért a fránya kalapért. Ballagás! El ne késsünk! Üvölt a szél! Mi is. Én hajbókoltam le érte. Oda. Szoknya fel, bugyi ki. (látszik)! Kit érdekel! A kalap mindenek előtt, meg a kerekék közt matatott a kezem. Megvan! Hurrá! Kihúztam! Aztán repült az enyém. Rohanás! Jaj! El ne üssön! Én megyek neki! Aztán minden kalap kézben. Kikeményített anyag, nem gyűrődik. Mondhatnám, le a kalappal velünk volt!

Hát így történt. A kalapot sokáig őrizgettem, még sem maradt belőle semmi. A gyermekeim játékszerévé vált. Nem bírtam a kísértésüknek, hogy ne adjam oda nekik olykor-olykor amikor kérték. Csak a házból nem vihették. Idővel szakadt lett, kidobtam. Pedig álmokat dédelgettem, úgy mint ballagáskor. Álmokat amik... Sebaj, mindenki nem járhat kosztümben. Hogy milyen álmokat dédelgettem? Eláruljam? A harmincadik érettségi találkozóra ugyanolyan kalapban és szoknyában szerettem volna menni. De ami késik, nem múlik. Most elmaradt, de majd a negyvenedikén! Csak ne fújjon a szél, az ne fújjon, sok a kocsi és vele még több a kerék. Az álmok pedig egyre kevesebbek.

(téma: ballagás)

Ajándék

Horváthékat ismerte az utca népe. János, az apa közkedvelt személyiség itt a közeli térségnek minden egyes sarkán lévő kocsmájában. Szívesen tért be egyikből a másikba munka után, olykor előtte is. A fia, Jenő is sokszor vele tartott. Aztán amikor beleszerelmesedett egy nőbe és nősülésre szánta el magát, néha ugyan még a pohár fenekére nézett, de dolgozó ember lévén, egyre ritkábban látogatta cimboráit a megszokott helyen. Élt éldegélt, de mint mondani szokta „egyik napról a másikra”. Többször bánatosan konstataálta, hiába gürizik, jobb akkor sem lesz, többre akkor sem jut. Mindig legörbült a szája széle, mikor munkabérével hazaballagott. Hiszen látta előre, hogy zsebpénzre biztosan nem futja belőle. Pedig de örült volna, ha olykor nem csak a más kertjéből lopott virággal lepheti meg, kedves odaadó asszonyát, akinek a főztjét fel nem cserélné máséra a világ legjobb séfjének kosztjára sem.

Egy napon aztán ráragyogott a szerencse. Ugyanis gondolt egy nagyot, és a munkahelyére vitt kávék árát, napról-napra összeszórólva, annak összegéből kitöltött egy tipp-mixet az éppen zajló futball-világbajnokság meccseire. Egész szép summát nyert ezzel, amiből akár a hálószobájukat is betéríthette volna szebbnél szebb virágcsokrokkal. Nem tudta mi tévő legyen ennyi pénzzel. Egyben biztos volt, végre meglepi feleségét egy nagyobb ajándékkal. Törte a fejét, vajon minek örülne kedvese. Ekkor döbbsent rá, hogy felesége száját sosem hagyták el sóhajok, hogy ezt szeretne, vagy, hogy milyen jó volna, ha ... Érdekes, elmélkedett. Bizony, bizony. Vajon az ő párja nem ismeri azokat az érzéseket, hogy bármire is vágyani? Jobbra, szebbre, nagyobbra, netán modernebbre? Így ő mi tévő legyen? Valahogyan csak tudnia kell, hogy milyen ajándék legyen az, amit neki szán. Olyan, hogy könnyezzen a boldogságtól. Olyan, hogy úgy szorítsa örömeiben magához, mint még soha. Éljenzt a lelke, beleborzongott a teste, lelkének víg repdesésétől. Attól, hogy a csoda hamarosan bekövetkezik. Rejtett titkos vágya, hogy kárpótolhatja az elfelejtett névnapokat és szülinapokat, mikor ajándéokra csak egy sportszelet csokoládé erejéig jutott. Melegséggel töltötte el, hogy végre tervezhet. Úgy, mint azok akiknek mindig tele a bukszájuk. Bár a tudat alattijában ott sejtett, nála ez a fajta boldogság csak múltó állapot lesz.

Meglepetést akart, nagy-nagy meglepetést. Sejtelmeset, boldogot

okozva. Ehhez titokban kell kicserkésznie a feleségen elrejtező, de mégis vágyott vágyait.

Hazament, mintha mi sem történt volna. Aztán a tévé előtt ülve, mégis csak szóra bírta a szíve sugallata, annak hangos dobogása. Megkérdezte a kedvesét mire vágyik istenigazából. A választ meglepetten vette tudomásul. „Egy gyermekre drágám”. - Jó, jó, de az jön majd magától is ha ő is úgy akarja. Ismét feltette a kérdést. A válasz megint különösként hatott Jenő számára. „Ha gyermek nincs, akkor egy kutyára.”. Nem is kellett több Jenőnek, befejezte az napra a faggatózást. Elemi csapásként érte a második válasz. Kutyára? És lelki szemeivel már magát látja, ahogy elkapja a féltékeny düh, ahogy azt simogatja, kényezteti a párja, tőle rabolva el az időt, a dédelgetést, és netán még az ebet is neki kellene olykor-olykor sétáltatnia, és az elpottyantott kutyapiszkot felszednie utána. A kutya szőrtől pedig amúgy is borsózik a háta. Este alig jött álom a szemére. Másnap elment apjához tanácsot kérni. Hiszen jól tudta, hogy nála fifikásabb nincs a föld kerekéségen, vagy legalábbis a környéken, légyen bármiről szó, megoldja. Nem is akármilyen ötlettel engedte útjának Jenőt. „Mondd azt neki, vettél egy nagy ajándékot, de csak két hét múlva érkezik meg.” Hogy ebből mi fog kisülni? Ezt egyikük sem sejtette.

Jenő aztán otthon újságolta a „kitervelt jó hírt” apja jó tanácsát. Felesége nem akart hinni a fülének, a kíváncsisága pedig határtalanul arra szólította, ne legyen csendben, és hogy faggatózzon az urától az ajándék felől. „Bútor? Olyan kopott már ez a szekrénysor. Csak nem egy nagyobb TV? Az ágyból már szinte alig látom, hiába van közel. Vagy egy új telefon, amely okos is? Én már szégyellem elővenni a munkahelyemen ami nekem van.” Jenő magában kuncogott. Ó, ha ő is tudná, hogy még csak elhatározás kezdeti fázisában van az ajándék mivolta. Viszont, asszonya nem kímélte. Sorolta, hogy a bútordarabok, az elektromos berendezések, és szinte minden ami mozdítható és fogható, mindegyiken van kivetnivaló, azaz cserélésre szorulna. Nap mint nap mást sem hallott. Újabb és újabb dolgokat, hogy mi az ami nem jó, és mi az ami jó lenne. A csendes kedvesének úgy kinyílt a csipogója, és vágyakozását szüntelen ismételte, azzal a kérdéssel zárva, „Súgd meg drágám ezt kapok?” Jenőnél végképen betelt a pohár az újabb és újabb sóhajok, ruhatár bővítése, és nem ártana néhány ékszer, és pihenésként utazás, a kontaktlencse pedig hab volt a tortán. Jenő jó kedve elszállt, mint a szülinapi lufi. A sok sápirozás idegesítette.

Az eddig elégedett asszony házsártos lett. Az ajándék híre kicsomagolta belső zugából mindazt amit rejtett.

Jenő másnap újságot olvasott, és egy hirdetésben rálelt az ajándékra. Nem várhat tovább vele, legyen meg minél hamarabb. Délután egy fajtiszta fekete kis tascsóval tért haza. A kiskutyust ezekkel a szavakkal adta át: Kedvesem, drága kis feleségem, ha már rongyos a szőnyeg, és kopott a bútor, addig míg újra nem telik, itt ez a kutyus, ez az én nagy ajándékom, ő is érezze ugyanolyan jól magát, mint ahogy én is melletted!

Kedvese ujjongva ugrott az ölébe, könnyes szemmel csókolta arcát ahol érte, és közben úgy szorította magához, ahogy azt Jenő elképzelte és megálmodta. Hosszas ölekezésükbe annyira belefeledkeztek, hogy aztán hiába keresték a kiskutyát, nem lelték sehol. Valahogy kijuthatott a lakásból, és örökre nyoma veszett. Vele a szerencse (is).

(„kutya” pályázatra)

Azon az éjjelen

Májusi szél lengte be a vízparti tájat. Ott feküdtünk a friss zöld fű illatában az esti hűvösben. Hisz a napnak még nem volt annyi ereje, hogy az estet is meleg lehelettel lepje. Készültünk rá, hogy ezen az éjjelen az égbolt csillagai adják majd a fényt, kinn a szabadban, ott a természet lágy ölén.

Csomagoltunk édes süteményt, raktunk szendvicset, harapnivalót. Vitakoztunk előtte. Morcosan indultunk a ránk váró vízparti kalandra. Akartuk is, meg nem is, itt tölteni ennek a napnak utolsó óráit, összekapcsolva a holnap első perceivel ezen a helyen. Épp itt. Ám elfogadtuk, beleegyeztünk, ezt választottuk. Nem volt kedvünk bárkinél vendégeskedni. Elég tehernek éreztük egymást is, annyi problémákkal teli hétköznapiak után. Igaz, a levegőben ott vibrált némi különös várakozás, ha egymásra tekintettünk. Biztosan egy halványuló éjszaka forró élményei, a múltban beteljesült vágyaink érzetével. Itt, most ültünk a parton némán. Sóhajtva, „ezt is megéltük”. Aztán mégis jöttek a bolondnál bolondabb kérdések és arra a válaszok, amolyan gyerekes dolgokról. pl. Ilyenek: fordítsuk le a békák nyelvét emberire. Aztán azon komolytalankodtunk: vajon számok nélkül lehet-e játszani számháborút? Nevettünk az esti csendet nem kímélve. Dobáltunk kavicsokat a sodró folyóba, egyiket a másik után. Egy óvatlan pillanatban úgy összekoccant a bokánk, elestünk, és egymásra zuhantunk. Ez a váratlan helyzet pillanatok alatt heves csókot tapasztott ajkunkra. Égett a bennünk lappangó parázs. A hűvös májusi este visszacsente közénk az ifjúi lángot. Újra éledt, amit már feledni is szántunk, nap nap után... Az est fátyla hiába festette kékre körülöttünk a világot, a felettünk ringó fák bokrainak rügyeit is, mi kivételesen mindent rózsaszínben láttunk. Valahogy így történt, hogy csodás tudott lenni számunkra az álmatlan éj is. Miért választottuk a vízpartot? Azért, mert otthonunkat kibérelték a fiatalok, lányunk ballagását ünnepelni. Nem is hinnék, hogy mi is egy kicsit érettebbek lettünk, ott a természet hűvösében egymás ölében melegedve, eszünkbe sem jutott, hogy a csillagfényeket az égen keressük, hiszen ott van test közelbe, még ha olykor eltávolodik egymástól, akkor is.

(téma: éjjel)

A beteg

-Helló Józsi! Megvettem a barna festéket a kerítéshez.

-Ezt a fényűzést! Hogy neked még festékre is telik. Figyelj, nem érzem magam valami jól, le vagyok eresztve, valahogy elhagyott az erőm, majd holnap átmegeyek segíteni.

-Mi a bajod? Biztos nem ettél rendesen. Gyere, mielőtt neki állunk kapsz két nagy karéj libazsíros kenyeret.

-Kösz rendes vagy, de ezzel most nem csigáztad fel az étvágyamat, ellenben boldoggá tennél, ha egy kupica pálesszal várnál. Attól biztosan meggyógyulnék! Aztán ha végeztünk, még két kupica!

-Oké, te pimasz, tudod mitől döglük a légy! Iparkodj!

-Sietek Béla!

(két óra múlva)

-Hol vagy Józsi? Csak nem elakadtál a kocsmában? Ez aztán az élet!

-Ó bárcsak úgy volna! Helyette itt görcsölök! Hiába nyomom és nyomom és nem jönnek a szelek! (Pfhü pfhu...) Hangja az van, csak még sem jön ki semmi.. pedig nyomom és szorítom...

-Akkor nyomjad, csak igyekezz, mert mire ideérsz a pálesz elpárolog. Te, ganéj! Ide a bökött, hogy szimulálsz, ismerem a fajtádat!

-Értsd meg, nem tehetek róla, most ez van. Igyekszem, erőlködöm, még nyomok párat, hátha jó lesz, ha nem, akkor viszont sajnálom, azt a páleszt... Ha nem járok eredménnyel, akkor ilyen hőségben hozzád nem gyalogolok!

-Te Józsi, ne akard, hogy újakezdjem a könyörgést! Már megint találsz kifogást!

-Ne parázz! Nagyobb bajban vagyok mint te, hiába nyomok, hiába, ha nem sikerül, akkor belebetegszem, mert holnap lóttek még a horgászatomnak is.

-Akkor te tényleg beteg vagy! Vegyél be egy széntablettát, az majd hat!

-Hát ráz a hideg, az idegtől, hiába nyomok, nem jönnek azok a fránya szelek! Úgy érzem nem csak a bicikli kereke eresztett le, hanem a pumpa sem jó...

-Te marha... akkor ülj fel a motorra! Adj gázt neki!

Ablakom előtt

Csak néztem a házunk előtt lévő gesztenyefákat. A legközelebb lévőőt különösen. Idén több öreg fát is kivágtak az utcánkban sorakozókból. Kedvenc fám így elvesztette két társát. Helyettük csemeték foglaltak helyet szorgos emberek keze által. Még mindig púposodik a vékony törzsük alján a domború föld-pólya. Mégis sírt a lelkem, és belém nyüszített a fűrész hangja, ahogyan az öregeket „elvittek”.

Aztán apám is eszembe jutott. Egykor valaha, épp a szemben lévő házban volt gyermek. Talán a kivágott fákkal együtt cseperedhetett? Ám, ahogy a fák nem beszélnek, még ha úgy is hallom, ha süvít a szél, neszeznek a levelek, apám sosem mesélt soha arról az időszakjáról.

Annak örültem a kedvenc gesztenyefa nagy szerencsémre, idén még megmenekült. Ám a többiek, elvesztek végleg, velük a madárfészkek, az új tavasz, a friss zöldelléssel. A levelek! Ó, azok a levelek, meg sem születnek már. Nincs részükre sem napsütés, sem pedig frissítő záporosó, az éjben csillogó holdsugár is a múlté, a csillagok is örökre fényt veszítenek. Sokszor elmélkedem azon, vajon a fák, és egyáltalán a növények, éreznek-e? Például boldogságot, amikor virágot szülnek. Vagy *szenvedést*, amikor *csonthideg* ózoseső jeges súlya töri el, szakítja le, az élni való egészséges ágaikat. Fájhat-e, amikor a *fatörzsén* ha olykor gomba penész telepedik, vagy leveleit tetvek rágják, fájhat-e? Azon is gondolkodtam, vajon a fák végleg megállnak egyszer a növekedésben, vagy életük végéig magasodnak? Ó, jut eszembe, milyen szerencsés az amelyik az erdőben él, és saját természetes útján növekszik. Nincs ember, aki az életében csak úgy közbeavatkozzon. Egy biztos, nem csak szeretem a fákat, hanem csodálom is. A kedvencem itt a házunk előtt álló. Most már félttem, hiszen az idő, netán a sok átélt vihar, látom őt is próbára teszi. Egy hosszú repedést vajt a törzsébe. Gondolom nem egyből, hanem szép lassan formálódott az. Talán az ott szerető bogaraknak kellemes otthont nyújthat. Ám én így is ragaszkodom ehhez a fához. Legyen bármily öreg, és bármily idomtalan. Sok mindent köszönhetek neki. Tavasszal mindig illatos virágfelhővel köszönt. Nyáron, a forró napsütésben az üde zsongás, ahogy a zöld lombkoronája *hűvösebb* szellővel megtornáztatja szobám ablakának függönyén a rojtot. Télen, pedig tisztelem, ahogy a fagyban is égnek bocsátja kopasz, levéltelen ágait, mintha mégis csak üzeni akarna. Ősszel, a gesztenyék hullásával

gyerek-zsivajt küld az ablakom elé, ami a saját fiatalságomat idézi fel, ahogyan boldogan, önfelédten kapkodják a földről a leendő gesztenye-guszikákat és gesztenye-esztikéket a gyerkőcök. Szeretem a fákat. Sejttem, hogy ők is érző lények. Még ha nem is emberek. Hiszen velük is *annyi* minden történik. Ugye *látjátok a megtestesült erőt?*

**repedés gyúlik
fák törzsén a barázda
időt állt vétség**

(szó-szövő)

Zöld levelecske

Hasadok! Duzzadok! Repedj! Elő akarok bújni! Csalogat a napsugár, langyos szellő, idáig ér a madarak dala. Kérgem hasadj meg, törzsem engedj el, a burkod már nem kell. Adj levegőt, színes árnyakat! Mindennél jobban kívánom, hogy engedj ki magadból. Itt a tavasz.

- Még nem lehet! Fagyos az éj, várj még pár napot. Aztán utadra kelhetsz. Addig még magamba öllek. Nehezen engedlek, mindörökké akarlak. Nagy út vár rád. Aki egyszer kisarjad... Ne siess annyira.

- De én akarom! Éhezem, szomjazom a kinti világot. Bármilyen áron engedj ki!

- Majd holnap. Az a természetes és számodra egészséges. Én is várom, hogy milyen leszel kis világom.

Másnap megtörtént a csoda. A kéreg megrepedt, ezer kis levélcsemetének engedett utat. Sorban kifakadtak, ágról ágra több száz rügy pattant ki. Csörgedeztek, mint a patak. A fa boldog volt. Súlyos teher a sok levél, tudta ezt, élete mégis értelmet kapott, hamarosan zöld gyönyörűségbe burkolózhatott. A naptól a levelek gyorsan, sűrűn ellepték. A türelmetlen, feleselő, kis levél büszkén villogott a többi közt. Élvezte a ringató szellőt, a simogató napsütést.

- Köszönöm törzsem, hogy utat adtál nekem és testvéreimnek... Élvezem a lét minden pillanatát!

- Örülj, élj. Sok minden vár még rád. Többet most nem mondhatok.

A levelecske örült. Míg kicsi volt, testvérei hagytak neki elég napfényt. Ahogy telt, múlt az idő, a fa lombosodott, a levélrengeteg sűrűbbé vált. A zöld levél felcseperedett. Érezte, egyre nehezebb a többiek közt, egyre erősebben kapaszkodott ágához, nem akart leesni. Túlélte az áprilisi jégvihart. E küzdelmét feledtette a májusi zivatar pezsgése, repítette, üdítette... Erei megduzzadtak, buzgott benne az élető erő. Sugárzott. A testvérei sokaságában élvezte a nyári napsütést. Táncot járt a madárcsicsergésre. Bókolt a kék ég tükrének. Dúdolta a méhek dalát. Gondtalanul lengett hajladozott. Aztán mégis kételyek gyötörték.

- Törzsem, nem értem, miért lepik el testvéreimet apró kis vérszívók? Miért szívják nedvüket a tetűk? Védtelenül, elszáradva a mélybe hullnak. Kérlek, ne engedd, hogy idő előtt lezuhanjak!

- Sajnos, levélkém, hiába rázom meg magam, egyikét vérszívó mindig rám ragad. A szél, az eső segíthet, másra nem számíthatok. Mozogj

sokat, ölelkezz társaiddal, simulj melljük, kapaszkodj! Együtt erősek vagytok!

A levélke ragaszkodott, összeborult a többiekkel simogatva egymást. Ha esett az eső, kiterpesztette magát, "pancsolt", örült, mint a társai. Megtisztult, megszáradva lengedezett. Az idő telt, a levelescske kiteljesült. Az ég kékje, a nap sugara sokáig dédelgette őt és a többieket. Ám a mellette élő testvérét megtámadta egy nagy hernyó. Ette, fogyasztotta. Amikor alig maradt belőle, másra telepedett.

- Törzsem, mondd, miért teszik ezt a hernyók? Miért kell félnünk? Hogyan védekezzem?

- A természet az oka. Azzal, hogy te vagy, engem is éltetsz. De a kártevőktől én is tartok. Ellepnek, ők is élni akarnak. Másik életet csonkítanak meg. Ilyen a természet.

A fa nem mondta, elhallgatta, hogy az állatok őt is gyakran megtámadják. Fél a szútól, az odvat vájó madaraktól, az éles karmú mókusoktól. A kis levél kedves volt, törzse kedvencévé vált. Ahogy telt az idő, egyre jobban ragaszkodtak egymáshoz. Idő múltán a nap sugarai halványultak, az eső hidegebben vert. A levélkék fáztak, gyengültek, sárgultak, eltorzultak.

- Törzsem, miért sárgulok? Veled akarok maradni. Nem akarok lehullni. Adj erőt, ne engedj el! Miért gyengülök? Mi ez az egész? Csúnya a föld, rideg és hideg. Ott egyedül leszek, nem lebeghetek, messze a napsugár és a kék ég! Miért kell lehullnom, elmúlnom?

- Tudod a természet,, Az idő sajnos múlik. Kérlelhetetlenül. Most ősz van már. Vártad a tavaszt, a nyárban te voltál a fény és a játék. Jön a tél. Elveszel a földnek sűrűjében. Mégse félj kicsi levélkém, a hó betakar. Tavasszal újra éledsz bennem. Ismét felnevellek. Nem tudom miért van így... Tudod, a természet...

(régébbi írás)

<https://www.youtube.com/watch?v=lzioXgXw-kw>

Az én vérem

Belépett a konyhába, a szörnyű tett színhelyére. Ahova csak nézett, mindenütt vér. A mosogatóban ott tornyosultak a mosatlan, ételmaradékos edények. A néma csendet csak a falióra zakatolása törte meg ... Az asztalon még ott a karácsonyi terítő. Rajta tócsában az odafröccsent vér, ami végigfolyt a széken, le a padlóra, utat találva a kredenc alatt. Félig megszáradva a színe már nem sötétvörös, inkább fekete. Körülnézett. Az én vérem – mormolta magában.

A vér ott volt mindenen, megalvadva benne a bánat, a szenvedés és a kegyetlen sors. Tudta, össze kell takarítania, eltüntetni mindent, hogy semmi ne maradjon, hogy semmire ne emlékeztessen. Először az asztalról vette le a véres terítőt, amin a fenyőág zöld mintáját vöröses folt váltotta. Az én vérem – mormolta magában.

Nem irtózott, csak végigfutott a hideg a hátán. Beletette a lavórba ázni a terítőt, mely rózsaszínné, majd pirossá festette a vizet. Az én vérem – mormolta magában.

Aztán keresett egy rongyot, olyat, amit majd ki fog dobni, amit örökre el kell majd tüntetni. Az asztalra ragadt alvadt véres masszát csak nagy nehézségek árán tudta levakarni. Az én vérem – mormolta magában.

A vér, mi egykor még szíven át szállította az életet, ott nedvesedett a kezén. Aztán a szék következett azt súrolta. Az én vérem – mormolta magában.

Közben többször is kimosta, kiöblítette a rongyot, hogy teljesen tiszta legyen minden. A padlón a tócsa olyan volt, mint térképen a tenger, és körülötte a folyók és a szigetek. Az életet jelentő vérből. Igazi fekete, alvadt vérből. Az én vérem – mormolta magában.

Aztán a padlót is feltakarította kidobásra szánt ronggyal. Az én vérem – mormolta magában.

A rongyokat becsomagolta egy zacskóba, és a szemetesbe rakta, majd kezét mosott és elmosogatott.

Elvégezte a dolgát. Már nem volt semmi látható jele a tegnapi véres történetnek. Leült és bámult maga elé. Belül, legbelülről, a lelkéből feltörték a könnyek és végig folytak arcán. Ezért aztán nyugtatót keresve bement a szobába. Kihúzta az éjjeli szekrény fiókját. Ám gyógyszer helyett egy naplót talált. Belenézett, és az utolsó oldalon ezt olvasta:

2010. 01. 03. „a volt férjem megint itt járt részegen, és lekevert két pofont, majd...”

2010. 01. 04. „a felszólító számlákat ma sem bontottam ki, nem tudom...”

2010. 01. 05. „a munkahelyen bizonytalan a jövő, csőd szélén a cég, féltő, hogy...”

2010. 01. 06. „a szerelmem ma sem hívott, pedig...”

2010. 01. 07. „nem tudtam kiváltani a gyermekemnek a gyógyszerét, és ezért...”

És az utolsó sor:

2010.01.07 „anyám megint nem vigyázott a gyerekekre, ma is elment szó nélkül az ablakunk előtt, be sem köszönt, mint...”

Ekkor kiejtette kezéből a naplót. Istenem, drága kislányom, ha tudtam volna... – sóhajtott fel.

(régébbi írás)

<https://www.youtube.com/watch?v=60-0BUW3GHg>

Kapu

Ritkán járok arra felé, pedig szülővárosom szívében, egy műemlék jellegű ház, ahol egykor a szüleim laktak a Liszt Ferenc utcában. Ha vendégem jön és sétálni hívom ide a belvárosba, mindig megmutatom a házat és néhány gyermekkori emlékemet is felidézek.

Emlékeszem, milyen nehéznek tűnt azt a nagy kaput kinyitnom. Az óriás vaskilincs sosem akart engedelmeskedni, megmakacsolta magát. Én ezért mérgemben jó nagyot belerúgtam, hogy be tudjak jutni a házba, akkor is ha a lábam sajdult belé. Hét testvérem közül az öcsém volt az, aki mindig és mindenkor velem játszott, csavargott és rosszalkodott, így a kapu nyitáskor elsőbbséget adva, olykor az ő lába is bánta. Akárhányszor nyílt a kapu, pinceszaggal köszöntött ránk a lépcsőházban. A padlón is ilyesféle illat terjengett. Jut eszembe, milyen jól esett ott egy kis ablakon kukucskálni a nagy világra. A csúzlizást pedig említeni sem merem, ha a galambokra gondolok.

Ma már nem lehet szabadon ezen a kapun betérni. Kapucsengó védi az idegen betolakodóktól. Pedig szívesen megnéznék ott belül mindent. A meredek csigalépcsőt, és a szüleim egykori otthonát. Igaz, a folyóson lévő budi lenne a legutolsó amire kíváncsi volnék. Sötétedés után sosem akaróztam annak bérlője lenni.

A vendégeimnek elmondom, hogy itt laktak a szüleim. Én első és második osztályos koromban egy-egy szünet erejéig töltöttem itt velük az időt. Felmutatok az óriás kapu felett lévő ablakra, hogy az a konyháé, abból nyílt az előtér, amiből pedig az egyetlen szoba, melyet itt létem alkalmával tízen laktunk úgy, hogy egy nagy hatszemélyes kanapén aludtunk, az is előfordult, hogy ruhástól. Aztán azt is megemlítem, hogy majd egy napig a kapuban raboskodtam, mert akkor bezzeg hiába volt szófogadó az óriás kilincs, egy nagy hangú kiskutya miatt féltem bemenni a házba. Hevesen kalimpált a szívem a rettegetéstől, hogy az kis kutya mily nagyot belém fog harapni.

De ennél sokkal szaporábban vert a szívem amikor 7 év elteltével újra ebben a kapuban álltam, köszönhetően annak, hogy középiskolás lettem és Győrbe kerültem. Első utam ide vezetett. A kilincset könnyedén használtam. Ugyanolyan illat terjengett a lépcsőházban. Az emeletre felvezető kanyar íve kicsit mintha tágabbra nyílt volna azóta. Nem siettem, minden egyes lépéssel előbbre kerültem múltbéli emlékemhez.

Bár szívesebben rohantam volna, annyira *jó lett volna* úgy felfutni a lépcsőn, hogy lesz ott valaki aki szívesen fogad, ha váratlanul betoppannék akkor is. Ám tudtam, a lakás, szüleim egykori fészke üres. A bejárati ajtón lakat. Névtábla sincs. 14 évesen annyit tudtam a szüleim elváltak. Ott a zárt ajtó előtt nem gondolhattam azt, hogy hazaértem, nyílik az ajtó és otthon leszek. Csak azt éreztem *otthon lehetnék, ha ...!*

Ekkor döböntem rá, hogy nem szabad azon elmélkednem, hogy mi lenne ha ... ! *Megfogadtam, sosem fog fájni az, ami csak lehetett volna, ha... !*

Nem mondom biztosra, de talán ott döböntem rá, hogy a múltat le kell zárni. Ahhoz, hogy százszor szebb legyen minden, ami következni fog, és ahhoz a kulcs csakis az én kezemben van.

Egyik titkom nyitja az, hogy amelyik kapu nem nyílik, azt attól még nem rugdalom.

(2015, fényképre)

/Internet megjelenés/

Verslistás versem videón:

<https://www.youtube.com/watch?v=yc9zdtamraM>

<https://www.youtube.com/watch?v=6gQSbVo4xJk>

<https://www.youtube.com/watch?v=JN4TnUxcKds>

Sodrásban 2015. Antológia:

<https://www.youtube.com/watch?v=pXxj-3oXWjE>

Bemutatózásom

2012-ben:

<https://www.youtube.com/watch?v=Ln0k4rIkGT8>

2015-ben:

<https://www.youtube.com/watch?v=kobw9F1lb5w>

Elérhetőségem: dittrich.panka@gmail.com

